

beles Beboerne at lade deres Kreaturer græsse paa Sletterne imellem Klitterne, men i Klitterne selv, saavel som i de beplantede Strækninger, maae Kreaturerne ikke komme. Den ærede Rigsdagsmand vil altsaa see, at det efter § 19 i den nysnævnte Lov er tilladt Beboerne at lade deres Kreaturer græsse paa Sletterne i Klitterne, og det indbefatter saavel Verettigelse til Løring som til at holde løsgaaende Kreaturer. Det af Regjeringen forelagte Lovudkast indeholder i § 2 den Bestemmelse, at det kun skulde være tilladt at benytte Sletterne til Højbjergning; nu har Udvalget maattet tage under Overveielse, om der var Grund til at gjøre en saa betydelig Indskrænkning i Beboernes Ret som den, der indeholdes i § 2, og efter hvad der er oplyst for det, ved flere af dets Medlemmer, som kjende Forholdene i Klitegnene, har det maattet fastholde den Mening, at det vil være et meget betydeligt Tab for mange af Beboerne ei at kunne benytte Sletterne til Græsning. Man har derfor troet at kunne gaae en Middelsvei ved at forbyde løsgaaende Kreaturer paa Sletterne, men derimod at tilstaae Løring af Kreaturer (Monrad: Nei!). Ja, det ærede Medlem er derimod; jeg skal indrømme, at jeg selv nærer nogen Tvivl om, hvorvidt man bør gaae i den Henseende; men det maa, troer jeg, paa den anden Side indrømmes, at det kan have sine Betænkneligheder at gjøre saa væsentlig Indskrænkning i en hidtil givet og brugt Ret, som det vil være at forbyde Beboerne at komme med Kreaturer paa Sletterne. Udvalget har idetmindste havt Betænknelighed derved.

Tscherning: Den ærede næstsidste Taler syntes især at lægge Bøgt paa Regjeringens Forslag, fordi det opretholdt den sunde Tanke — jeg troer det var det Udtryk, han brugte — efterhaanden at søge at komme til at beplante Klitterne med Skov. Dertil behøves, saavidt jeg kan skønne, ikke Regjeringens Udcast og ikke heller det afændrede Udcast; thi den Tanke opretholdes hvert Aar igjennem Finantsloven ved de ikke ubetydelige Bevillinger, der aarlig gjøres til de Experimenter, de Forsøg, der sættes med Skovplantning i Klitterne, og som

langt fra endnu ere komne ud over Forsøgets Grændser, altsaa efter min Overtydning endnu ikke komne derhen til, at de bør gives nogen videre Udvikling gjennem et Lovforslag. Saa vel Regjeringens som det afændrede Lovforslag, og endnu mere dette, det indrømmer jeg, ere ikke betimelige. Det har for mig egentlig ikke anden Betydning end en Slags testamentarisk Bestemmelse af en Mand, som har store Fortjenester af Skovvæsenet og ønsker, at de Fortjenester, han har, kunne blive en Slags Arvpart for hans Søn, der kan blive Planteur efter ham. Det er Feilen ved hele Sagen, at det ene er det Personlige og ikke Andet, der ligger i den, og det, som har bragt den ind her — jeg har kjendt det længe — at denne Mand har en Søn. (En Stemme: Han har ingen Søn!) Ja, saa er det den Mand, han bruger, den Mand, han anvender ved Forretningen, og som længe specielt har staadt under hans Beskyttelse, der er blevet betegnet som den, der bedre end nogen Anden kunde fremhjælpe Skov paa Sandklitterne. Dog derfor er det ikke værd at give nogen Lov. Det ærede Udvalgs hele Endring af Lovforslaget forekommer mig at indeholde en skarp og en drøbende Critik af det. Udvalget siger omtrent som saa: Det kan være muligt, at der kan være noget ganske Kært ved at plante disse Skove, men de, som skulle have størst Interesse deraf, have ingen Lyst til at have dermed at bestille, de have ingen alvorlig Tro dertil, og naar derfor Staten vil have den Fornøielse for sig selv, hvorfor skulde vi saa forhindre det; men dem, der have størst Interesse deraf, men som rigtignok ikke troe derpaa, dem udelukke vi fra at deeltage dert; de ere ikke engang for ²/₁₀ værd at tage med deri, naar de ikke alvorligt troe derpaa (Ord føreren: Det har jeg ikke sagt). Vi have hørt idag om disse Klitplantninger for første Gang, at de dog ikke lykkes saa ganske; det er blevet sagt, at det er blevet oplyst for Udvalget, at flere af Klitplantningerne ere blevne tildeels ødelagte, eller have lidt betydeligt ved Raadhed (Ord føreren: og Tyveri!) og Tyverie. Men, mon ikke Lusten, Naturens Raadhed, er med heri? Det er saa simpelt, naar jeg kommer og seer en Plantning, som jeg var